

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פ' חיי שרה | גיליון 42 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של החל נובע

המתיקות בימים האפורים...

הלימוד מאברהם אבינו להמשיך להמתין | דברי הגר"א על 'ותרגילנו בתורתך' |
יסודו העצום של המהר"ל ב'קבעת עיתים' | ומה באמת עושים כשח"ו איבדנו את החשק בתורה?

רבותינו ז"ל 'אם תעזובני יום ימיים העוזבך',
וכמו שכתב הגר"א ז"ל כי כאשר מרגיל אדם
עצמו בדברים בטלים וליצנות באה לו תשוקה
עצמה לזה אשר לא יוכל למוש ממנה, ולהיפך
הוא מי שרגיל בלימוד התורה משיג תשוקה
עצומה וחשק נפלא."

עיקר העבודה היא ההרגל, וכמו שכותב רביה"ק
בספר המידות (לימוד ל"א) "הרגל הלימוד הוא
עולה למעלה על קיום כל המצוות"

וכך שמעתי גם בשם הגאון הגדול רבי שמואל
רוזובסקי זצ"ל שבבוקר בברכות השחר
מתפללים ותרגילני בתורתך ולא מתפללים
והאר עינינו וכו' רק כשמגיעים ל'אהבה רבה'
מתפללים והאר עינינו ביאר הגאון הגדול כפי
דברינו זה עתה, הדבר הראשון זה ה'ותרגילנו
בתורתך' אח"כ יש את ה'והאר עינינו'.

גם בתפילה לימדנו רביה"ק כך, אברך מגיע
להתבודדות אך הלב אטום ויבש, מה עושים?
להמשיך הלאה? תישאר על מקומך, תחזור
על אותו דיבור עשרות פעמים, תנסה לעורר
ליבך לדבר לפני ה' אך בשום אופן לא עוזבים
את המקום.

כל אחד אבל כל אחד בלי יוצא מן הכלל,
מוכרח לעבור זמנים ומצבים כאלו, אין
טעם וחשק בתורה, בתפילה, בכל עבודת
ה' אך כאן טמון האוצר, הניסיון הוא לברוח
ולהתייאר ולחפש משהו מעניין שאולי
יספק את רעב הנפש, אך הצדיקים מתחננים
אלינו, אל תברח! זה לא שווה! תישאר לסבול
את המרידות, תישאר ליד הגמ' גם כשאין לך
עכשיו מצב רוח וחשק. וכשנשארים בפתח
האווהל בתפילה ותקווה מתי יפתח לי השער
וארגיש ג"כ טעם וחיות בתורה ותפילה, אז
תזכה באמת, אך כדי לזכות חייבים לעבור
ימים ושנים הרבה שלא תרגיש כלום! רק
יבשות וריקנות, אבל כשנשארים על המקום
זוכים בסוף להיכנס לאווהל הקדושה לשערי
תורה שערי תפילה, שערי יראה, ושערי
קרבת ה'.

יהי רצון שנזכה.

לא ממשיכים משם, נשארים לשבת בפתח
האווהל עד שנזכה.

בלימוד התורה על אף שמעיקרי הלימוד
הוא העיון העמקות ואיכות הלימוד, אך
קודם לכן והיסוד בכל השקיעות בלימוד
הוא 'הרגל הלימוד'. המהר"ל כותב ב'נתיבות
עולם' חלק שני נתיב האמונה, על הגמ'
(שבת ל"א) ששואלים את אדם בהיכנסו לדין
קבעת עתים לתורה וכו' ורק אח"כ שואלים
פלפלת בחכמה, המהר"ל מבאר שם את
העניין בדרוש עמוק. והיוצא מדבריו, שהדבר

אף כשהתאוות העייפות
והעצלות בוערות כחום היום
ואינם נותנות מנוחה, מכל
עבר קורצים לעברו, תעזוב
את הביהמ"ד, תצא מהכולל,
מהישיבה,

הראשון והעיקרי הוא הקביעות לתורה, לקבוע
אני יושב בשעות אלו ולומד לא משנה כמה אני
יבין, לא משנה כמה יהיה לי חשק, אני קובע
את עצמי ללימוד תורה. ואח"כ כמובן יש את
החלק של איכות הלימוד ה'פלפלת בחכמה'
אם זוכים להרגיל עצמו לתורה, שיהיה לי
קביעות כל יום ללימוד התורה אז זוכים לקשר
נצחי עם התורה אך אם הקשר הוא רק החלק
ה'פלפלת בחכמה' בלי היסוד שהוא 'קבעת
עתים' יכול להגיע הרבה זמנים ומצבים שהוא
יהיה מנותק מהתורה ח"ו.

וכך הוא לשון הגר"א, בסידור הגר"א 'אישי
ישראל' בברכות השחר על המילים 'ותרגילני
בתורתך' "כי נפש הישראלי יש לה בעצם רצון
ותשוקה ללימוד התורה, רק החיסרון הוא מה
שמרגיל בעצמו לדברים הפכיים, וכמו שאמר

בוקר טוב! מנחם קם בבוקר, כמה דקות של
התארגנות והוא מוצא את עצמו משתרך
לתפילת שחרית, 'מה יש היום? איזה אירוע
או סתם משהו מעניין שיכניס קצת צבע
והתרעננות', מהרהר הוא באותן דקות
בודדות עד למניין הקרוב, 'החגים חלפו
מזמן.... כבר הסתפקתי לשכוח שאי פעם
היה ראש השנה, יו"כ, סוכות ושמחת תורה,
'עצרת המיליון' גם היא כבר שכחו אידיה
מזמן', רפרוף קל בלוח שנה בממוקם בכניסת
הביהמ"ד אישר לו שאכן שום דבר מעניין
ויוצא מן השגרה לא מחכה לו, לא היום
וכנראה גם לא בשבועות הקרובים, עוד יום
אפורי ומשעמם, לכאורה.

ולמה רק לכאורה? כיוון שלו נחכם נשכיל כמה
מתיקות וקרבה נמצאים בימים אפוריים אלו,
טעם שלא נמצא בימים אחרים מיוחדים ככל
שיהיו.

כשהתורה מאירה פנים מה צריך יותר מכך?
גן עדן עלי אדמות... אך גם כשעדיין לא זוכים
להרגיש גן עדן, העבודה של זמנים, מצבים
וימים אלו, היא עיקר העבודה של האדם
בעולם והיא מה שמזכה אותו לזכות לכל טוב
חיות ורוממות רוחנית, וקרבת אלוקים שכל
מחמדי תבל נמסים נגדה.

בכל חלקי העבודה התפקיד הוא לא לעזוב,
לא להרפות. רק בשבוע האחרון כתבו על
אברהם 'הוא יושב פתח האווהל כחום היום'
דורש על רבי נתן נוראות, שהוא יושב פתח
אווהל הקדושה ימים ושנים הרבה אפי' שלא
מכניסים אותו לאווהל הקדושה, הוא לא עוזב
את מקומו רק ממשיך לשבת שם. כחום היום,
אף כשהתאוות העייפות והעצלות בוערות
כחום היום ואינם נותנות מנוחה, מכל עבר
קורצים לעברו, תעזוב את הביהמ"ד, תצא
מהכולל, מהישיבה, תפסיק לבטל זמן
על כלום אתה ממילא לא מתקדם בתורה
ויראה, לך תעשה משהו בינתיים, אך אברהם
מלמדנו לא לעזוב, אפי' אם יעבור שנים שלא
מכניסים אותי באווהל הקדושה, ובינתיים
התאוות וכל היצרים בוערים כחום היום,

רכבת הרים...

מלאה באמונה שה' מסובב את הגלגל בו אנו תלויים ויש מנהיג לבירה ובכל תנועה ומצב יש לו כוונה מיוחדת והרבה נחת רוח, שרה אימנו הייתה בקיאות גדולה ברצוא ושוב, כי בוודאי גם שם נמצא ה' יתברך, והיא מלמדת אותנו שאין שום מעבר וגל שיכול באמת להסתיר את אור השי"ת.

יראה, אהבה, קנאה, תחרות, רוממות, הצלחה, ושפלות כל אלו כינויים והלבשות להוכחות ורמזים של בורא עולם איך עלינו להתנהג ובאיזה אופן ודרך עלינו לכבד אותו ולעבוד אותו בשני היצרים.

החיים הם לא רכבת הרים כאטרקציה אלא רכבת מסע, החיים הם דרך עם סיבובים ופניות עליות ירידות ולפעמים המון המון ישר ישר, יבש ושומם עם נוף או במנהרה חשוכה...

ובשהחיים כך בולין שווין לטובה.

וזהו (בראשית כ"ג), "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה". ד' פעמים שנה כנגד ד' פרשיות שבתפילין שהם עקר חיות השנים שחי האדם כנ"ל. וזהו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבא נ"ח), בת ק' כבת כ' ובת כ' כבת ז', הנו כנ"ל. כי זהו עקר השלמות שיתחיל לחיות בכל פעם. שאפלו כשמוגיע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדן יניק לגמרי כאילו לא התחיל לחיות ולעבד ה' כלל ויתחיל לחיות בעבודתו יתברך בכל פעם מחדש כנ"ל. וזהו בחינת בת ק' כבת כ' בת כ' כבת ז' שני חיי שרה כלן שוין לטובה, כי כל מה שמוקין הצדיק הוא עדן יניק בעיניו כאילו הוא תינוק עדן וכו' כנ"ל. ועל ידי זה מוסיף בעבודתו בכל פעם, וזוכה לחיים ארכים באמת, שכל ימיו ושנותיו הם שנות חיים באמת, כי אינו אובד שום יום מימי חיו בלי תוספת קדשה וחיית וכו'.

וזה בחינת מערת המכפלה שפופלה בזוגות, אדם וחוה, אברהם ושרה וכו' (ערובין נ"ג). ועל כן נקראת מערת המכפלה על שם חיים ארכים של הצדיקים שקדשתם וחייתם כפופלה תמיד, כי בכל פעם מוסיפין קדשה על קדשה תשובה על תשובה, שזה עקר קיום התורה, בחינת (איוב י"א) כי כפלים לתושיה, בחינת (משלי ל"א) כי כל ביתה לבוש שנים, פתוח תפתח, הענק תעניק, נתן נתן וכו', כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה, בחינת משנה תורה, בחינת (ישעיה ס"א) לכן בארצם משנה יירשו, שכל זה הוא בחינת חיים ארכים, חיים נצחיים שזוכין הצדיקים על ידי שמוסיפין וכו' וכו' קדשתם בכל יום ובכל עת כנ"ל:

(תפילין ה' אותיות ל"ח-ל"ט)

תיאור התורה למניין חייה של שרה אימנו. ומדיק הדברים לימדנו דורות הראשונים שכולן שווין לטובה היו, וסוגיא זו צריכה לימוד רבה, אשה שהמתנה לילדים לפחות שבעים שנה בינתיים שפחה מפוקפקת נכנסת לביתה ונפקדת בפרי בטן, ואותה היא מקניטה בעוון התחזות והעמדת פנים כצדקת, וזה לא רק בעניין הצאצאים...

אם נרחיב את המבט נכונה את חייה המטולטלים נעים ולהם ונדים מן המזרח הרחוק עד למערב הפרוע, פעמים נשבתה והופרדה בכוח ובנקיון כפיים מדומה מבעלה הצדיק, הנפש היחידה הקרובה לה בעולם, שניהם מהעבר האחד וכולם מהעבר שבצד השני.

לבן יקיר שלה עולה תמימה לא כ"כ הלך בשידוכים... אפי' שהוריו המסורים הזוג הקדוש היו ברומם של עולם, הוא הבעל אב המון גויים ואשתו הצדקת, עם כל זאת שנות

המחר של אתמול הוא היום, והאתמול לא היה בל' כד' הוא היה מין סתם יום, סתם אנושית, סתם עייפות, סתמיות...

מסע חייה אינה נוסעת כעת 'שרה על כל העולם וסוכה ברוח הקודש'.

כסוסף סוף נמצאה המיועדת היא בס"ה בת שלוש אבל האמה הצדקת כבר לא הספיקה לרוות מהשידוך נחת, שכן מעשי שטן הצליח במזימה שפילה ליטול את נשמתה מוקדם מן הצפוי כידוע וכמבואר.

לעלות על המסלול...

ואת מסכת החיים הזו מסכמים חז"ל במילים כולם שווים לטובה, איך? לשרה אימנו היה את הידיעה הברורה, ממנה הסוד לא נעלם, לדידה היה ברור, יש ה' בעולם היא הייתה

מוצלח...

היום היה סדר מוצלח מסכם חזקי לאזני החברותא בסיפוק, תוך ליטוף אחרון על כריכת גמרת עוז והדר הישיבתי, היה שטייגען חזק ויצא מהלך אדיר, ברוך ה' גישמא'ק מכל הבחינות, הלוואי גם מחר יהיה כך...

המחר של אתמול הוא היום, והאתמול לא היה 'כל כך' הוא היה מין סתם יום, סתם אנושית, סתם עייפות, סתמיות...

שוב פעם ופעם מנסים ומתאמצים, העיקר שהיום היה בסדר מהרהר חזקי מייעודינו,

חזקי חזקי! י' סוד אתה צו! א' יוצא...

מרומם...

יש עוד משהו שחזקי לא יודע, שגם המשגיח בכבודו ובעצמו שותף לאותן הרגשות.

ה'וועד' הסתיים בתחושה נעלית, הדברים נתקבלו על הלב שכן יצאו מעומק הלב, והמשגיח נתן תודה לבורא עולם על שזכה להיות שליח ראוי,

לא תמיד זה כך לפעמים בסיום הוועד נדרש לו מעט זמן להתאוששות, דומה הוא לו בהרגשתו כקול קורא במדבר וכמישור דרך בערבה, יוצאים הדברים מאותו הלב אך אפעס, לא ברור מדוע לא נכנסים לתוך הלב, ושמא לא נכנסים כלל באוזניים.

בסדר, זה מובן שלא תמיד זה מצליח, אבל מה התכלית של העיכובים והסיבובים הללו? מהרהר המשגיח, 'נו שוין ווייטער' מה לי שוגה בדמיונות...

שני יקר י' יצא שגאולת אמן...

רכבת

כך זה גם בעבודה ובבית, ביחסי אנוש וברוחניות ועוד, מבין החיים עולה שמם ויורד תהומות פעם כאן ופעם שם, האמת היא שאף סימן החיים במוניטור הוא תנועתי.

וכך גם נקראים בני אדם מהלכים לעומת מלאכים העומדים (ונתתי לכם מהלכים בין העומדים האלה ישע'י) הכול נכון הכול נפלא, רק נשאלת השאלה וכמו עולה מאליה, איפה מוציאים רישיון לרכבת הרים הזו? איך עוברים את העולם הזה בבטחה?

מאה שנה, ועשרים שנה, ושבע שנים... זה

לשאלות ואדור הארת "נפשי בשאלתי" ולהצרות והארות לשל האדורים
הארתים ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה 6 ולחמ"כ להקיש 3

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

רציתי לשאול, ידוע שעבודת התפילה היא מאוד גבוהה, כמבואר רבות בספרי רבינו הקדוש. כשאני קורא על תפילות הרבות של אברהם אבינו למען אנשי סדום מתעוררת בי שאלה, האם באמת ראוי לבזבז כביכול את ענין התפילה בעבור פושעים וחטאים, במקום לנצל אותה לעניינים חשובים יותר?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

בשאלתך מונחות שתי נקודות שצריכות בירור: א. מה בכלל העניין בתפילות על פושעים כאלו? ב. האם לא עדיף להשקיע את התפילה בעניינים חשובים יותר?

והנה, לכאורה בדברי חז"ל לא ראינו שתפילות על סדום באו על חשבון תפילות אחרות נצרכות. הנידון במה להשקיע? שייך רק אצלנו, כי קשה לנו להאריך ולהרבות בכל התפילות הנצרכות, ולכן למרבה הצער דבר אחד בא על חשבון השני וצריכים להחליט מה להעדיף ועל מה לוותר. אצל צדיקי הדורות לא קיימת משוואה כזו, וממילא נותרה רק השאלה הראשונה.

מדוע רק 'לכאורה'? כי כשנעיין נמצא שהתפילות הללו על הרשעים אינן כה פשוטות, הם צריכות להגיע עד כדי מסירות נפש! בליקוטי הלכות' (הלכות ציצית ה', ועוד) מתייחס מוהרנ"ת כמה פעמים לתפילותיו של אברהם אבינו לעומת תפילותיו של משה רבינו: "כִּי אֵיךְ שָׁנַח לֹא הִתְפַּלֵּל כְּרָאִי עַל בְּנֵי דֹרֹ, כְּמִבְּאֵר בְּזֶהֱרַ הַקֹּדֶשׁ מַעֲנֵן נָח וְאַבְרָהָם וּמִשָּׁה, שָׁנַח לֹא הִתְפַּלֵּל כְּלָל, וְאַבְרָהָם הִתְפַּלֵּל עַל דֹּרֹ, אֲבָל לֹא כְּמִשָּׁה שֶׁמָּסַר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל וְכו', עֵין שָׁם". כבקשתו נעיין שם:

זוהר וירא דף ק"ו ע"א: וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵפֶה תִּסְפָּה צָדִיק עִם רָשָׁע. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵן חָמָא אֲבָא דְרַחֲמֵנוּתָא כְּאַבְרָהָם. מֵא חֲזִי, בְּנַח כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנָח קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לִפְנֵי וְגו' עֲשֵׂה לָךְ תַּבַּת עֲצֵי גֹפֶר. וְאַשְׁתִּיק וְלֹא אָמַר לִיה מִידִּי. וְלֹא בָעָא רַחֲמֵי. אֲבָל אַבְרָהָם בִּשְׁעָתָא דְאָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זַעֲקַת סְדוֹם וְעִמּוֹרָה כִּי רַבָּה וְגו'. אֲרִיזָה נָא וְאַרְאֵה וְגו'. מִידִּי כְּתִיב וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵפֶה תִּסְפָּה צָדִיק עִם רָשָׁע. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, אוֹף אַבְרָהָם לֹא עֲבַד שְׁלִימוּ דְקָא יָאוּת. נָח לֹא עֲבִיד מִידִּי, לֹא הָאִי וְלֹא הָאִי. אַבְרָהָם תַּבְּעֵי דִינָא כְּדָקָא יָאוּת דְלֹא יָמוּת וְכָאֵה עִם חֵיבָא. וְשָׂאֲרֵי מַחֲמָשִׁים עַד עֲשָׂרָה, עֲבַד וְלֹא אֲשִׁלִּים, דְלֹא בָּעָא רַחֲמֵי בִּין כֹּף וּבִין כֹּף, דְאָמַר אַבְרָהָם לֹא בָּעִינָא לְמַתְּבַע אֲגַר עוֹבְדוֹ.

אֲבָל מֵאֵן עֲבַד שְׁלִימוּ דְקָא יָאוּת, דָּא מִשָּׁה. דְכִיּוֹן דְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (שמות לב) סְרוּ מֵהָר מִן הַדֶּרֶךְ וְגו'. עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסִּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ, מִידִּי מֵהָרָה אֵם תִּשָּׂא חֲטָאתָם וְאֵם אֵין מַחֲנֵי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כְּתִבָּה. וְאֵף עַל גֵּב דְכָלְהוּ חֲטוֹ, לֹא זִז מִתַּמֶּן עַד דְאָמַר לִיה סְלַחְתִּי כְּדָבָרְךָ. אֲבָל אַבְרָהָם לֹא אֲשַׁנָּח אֲלָא אֵי אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ זָכָאִי וְכָאִי וְאֵם לֹאֵל לָא. וְעַל דָּא לֹא הָוּה בְּעִלְמָא בַר נֶשׁ דִּיגִין עַל דְרִיָּה כְּמִשָּׁה דְאִיהוּ רַעֲיָא מִהִמְנָא.

אם נשוב לשאלתך, הרי שבאמת אברהם אבינו לא ממש התפלל בעבור פושעים וחטאים, הוא רק טען 'האף תספה צדיק עם רשע'... אך שאלתך אכן

בה עץ, אם יש מי שמגין על דורו כעץ. ונראה שזהו רצונו של מקום, שיהיו חסידי ישראל מזכים ומכפרים על כל שאר המדרגות שבהם, והוא מה שאמרו זכרונם לברכה בלולב ומיניו (ויקרא רבה ל', י"ב) יבואו אלה ויכפרו על אלה. שאין הקדוש ברוך הוא חפץ באבדן הרשעים, אלא מצוה מוטלת על החסידים להשתדל לזכותם ולכפר עליהם, וזה צריך שיעשה בכוונת עבודתו, וגם בתפילתו בפועל דהיינו שיתפלל על דורו לכפר על מי שצריך כפרה ולהשיב בתשובה מי שצריך לה, וללמד סניגוריא על הדור כולו... כי אין הקדוש ברוך הוא אוהב אלא למי שאוהב את ישראל, וכל מה שאדם מגדיל אהבתו לישראל, גם הקדוש ברוך הוא מגדיל עליו, ואלה הם הרועים האמיתיים של ישראל שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם הרבה, שמוסרים עצמם על צאנו, ודורשים ומשתדלים על שלומם וטובתם בכל הדרכים, ועומדים תמיד בפרץ להתפלל עליהם ולבטל הגזירות הקשות ולפתוח עליהם שערי הברכה. הא למה זה דומה, לאב שאינו אוהב שום אדם יותר ממי שהוא רואה שאוהב את בניו אהבה נאמנת, והוא דבר שהטבע יעיד עליו...

כמובן יש הרבה להאריך בדברים אלו, ומובטחני בקוראי העלון שהינם ת"ח ומכירים את חובתם בעולמם, וכבר כתב החזו"א זי"ע באגרת ס"ג: "ובימים האלו המתחזק בלימוד התורה הוא עושה חסד עם כל ישראל להוסיף זכות מגן ומחסה".

יחד עם זאת, תנועת הנפש, השאיפה, התפילה והבקשה, כל אלו בהחלט צריכות להיות מכוונות לתיקון כלל ישראל, בפרט אלו הזקוקים לתיקון וכפרה, ולא רק ל"עניינים חשובים יותר"...

שייכת אצל משה רבינו, ומתעוררת ביתר שאת כשאנחנו רואים איך חז"ל משבחים דווקא אותו!

בליקוטי מוהר"ן תניינא תורה ס"ג (ובמקומות רבים) גוגע רבינו בטעות החמורה בכך שאדם דואג רק לעצמו: "כי מחמת שהרועה הוא תמיד בין בהמות, היה אפשר שימשיכו ויורידו את הרועה מבחינת רוח האדם לרוח הבהמות, עד שירעה הרועה את עצמו, בבחינת (בראשית ל"ז): 'וילכו לרעות את צאן אביהם' וכו', ופירש רש"י: 'שהלכו לרעות את עצמן'..."

ב'תורה הזמנית' (ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה ז') מתאר רביה"ק את מסירותו של משה רבינו: "כי משה רבנו היה לו רחמנות באמת על ישראל, ומסר נפשו בשביל ישראל, והשליך נפשו מנגד, ולא היה חושש על עצמו כלל. כי השם יתברך אמר לו (שמות ל"ב): 'ואעשך לגוי גדול', והוא לא השגיח על זה כלל, רק אמר: 'אם תשא חטאתם' וכו' (שם), כי הוא היה רחמן ומנהיג אמיתי".

אנחנו אולי קצת רחוקים מגישה כזו, להבין שהקב"ה רוצה דווקא בכלל ישראל, ולא בהצלחה האישית שלנו, גדולה ככל שתהיה. אך מי שמעוניין ברצון השם (ולא רק ברצונו האישי...) מוצא מהר מאוד שדווקא זהו כיוון העבודה האמיתי והרצוי, וכדבריו המפורסמים של ספר 'מסילת ישרים' (פרק י"ט):

"ואמנם עוד עיקר שני יש בכוונת החסידות, והוא טובת הדור, שהנה ראוי לכל חסיד שיתכוין במעשיו לטובת דורו כולו, לזכות אותם ולהגן עליהם. והוא ענין הכתוב (ישעיה ג', י') 'אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו', שכל הדור אוכל מפירותיו, וכן אמרו חכמים זכרונם לברכה (בבא בתרא ט"ו.) היש

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

"ויצא יצחק לשוה בשדה"

שיחָה בֵּינוּ לְבִין קוֹנוֹ נֶאֱמַר אֲצֵל יִצְחָק בְּיֹתֵר פֶּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֶה" מִחֲמַת שֶׁהוּא מִבְּחִינַת הַדִּין וּבֹ נֶאֱמַר: "וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לֵה", וְעַל כֵּן הִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, בְּיֹתֵר לְהִיּוֹת זֶהִיר בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה דִּיקָא שֶׁהוּא כְּנֶגֶד יִצְחָק. הַשְׁתַּפְכוּת הַנֶּפֶשׁ

כָּל מַה שְׂרוּאָה הָאֲדָם שֶׁהַדִּינִים שֶׁהֵם שֶׁרֶשׁ בְּחִינַת הַתְּנַבְּרוּת הַיָּצֵר מִתְּנַבֵּר עָלָיו בְּיֹתֵר, הוּא דִּיקָא צְרִיךְ לְהַתְּנַבֵּר בְּיֹתֵר לְהַרְבּוֹת וּלְהַפְצִיר בְּתַפְלָה וְעֵתֵר יוֹתֵר וְיוֹתֵר, בְּכַדִּי לְהַמְשִׁיךְ הַצְדָּקָה וְהַחֲסֵד הָעֲלִיּוֹן וְלְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל תַּקָּה הַדִּינִים. וְעַל כֵּן עֶקֶר הַהִתְבַּדְּדוּת שֶׁהוּא

התארגנות קבוצת בני התורה לנסיעות לאומן במחיר מוזל

אומן... הלב גועש, רועש, כוסף ומתגעגע, מילה אחת שפורטת על נימי הלב, מילה אחת שמקפלת תחתיה בלי סוף, אין סוף כפשוטו, מקום ציונו של הצדיק הנורא רביה"ק זי"ע שכבר בחייו דיבר נוראות על מקום גניזתו אחר הסתלקותו, ובסגולת המגיע לשם לזכות לכל טוב בעבודת ה'. שם ייסד והבטיח בפני עדים נאמנים את ההבטחה הנוראה, שכל מי שיזכה לבוא לשם להגיד התיקון הכללי עם פרטה לצדקה יזכה להנצל מכל פגע ומשחית ורק שיקבל עליו שלא ישוב לאוולתו. נוראות נתבאר בשיחותיו הקדושים על כוחו של הצדיק ביותר אחר הסתלקותו, העומד ומשמש במרומם להציל נפשות ישראל, וביחוד מי שזוכה להגיע על ציונו שבוודאי יעזור ויגן בעדו להינצל מהיצי"ר להיכנס לשערי הקדושה באמת ולהתקרב לעבודת הבורא כרצונו ית'.

בזוהר הק' ובכל ספרי רבותינו מבוארים גדולתן של קברי הצדיקים, בפרט צדיקים כאלו שהבטיחו מפורשות שהסתלקות מן העולם אינה ככל שאר בני אדם כי אם במיתתן חיים נקראים הם, וכפי שכל ירידתן והוותם בעולם היא אך לקרב ישראל לעבודת ה' להציל מפח יקוש היצי"ר וחילותיו. לאחר הסתלקותם ממשיכים ביתר שאת ועוז ברחמנותם על כלל ישראל לזכותם לחיים נצחיים להנשנות לתחייה מאמינים בני מאמינים אנו, בדמם וטבעם של כלל ישראל טבועה אמונת חכמים, אך לפעמים לא צריך להגיע לאמונת חכמים, צריך פשוט לא לעצום את העיניים.... אומן איננה מעבר להרי החושך, גם לא בצפון קוריאנה, שירות מצויות בכל שעה מהכא להתם, ומה שקורה באומן, עולה על כל דימיון, הרהורי התשובה שתופסים את כל הדורך שם, רגשות החרטה שמופעים לכל אחד, אלו לא אגדות ולא סיפורי אמונת חכמים. אילו לא היו רבבות אנשים עדים לתופעה הנוראה הקיימת בעולם היה קשה להאמין שאכן קיים בעולם מקום נורא כמוהו, כמעט ולא ימצא אנשים שמגיעים לאומן ותפילתם סובבת רק על ענייני העולם הזה והצטרפותו, הלב הטהור והזך של כל יהודי מתחיל לפעפעע ברגשי אהבה ויראה שהעיקר שהיא צרכי הנשמה תופסים מקום נכבד לעומת הטפל-צרכי הגוף.

הרבה פלאות יש בעולם, פלאות רבות המעוררות את הרגש לראות גדולתו ית', אך הפלא הגדול והנגלה ביותר הוא הד' אמות הנוראות שבעיר אומן שבאוקריינה, עדות חיה ומוחשית הזועקת שיש מנהיג לבירה, שהתורה אמת וצדיקו אמת. כשרואים שדבר מכל מה שדיבר הצדיק הנורא בחייו לפני למעלה ממאתיים שנה לא נפל שעה ארצה, יום יום שעה שעה מגיעים עוד יהודים לשפוך שיחם במקום

אם כי הרבה זוכים להגיע בימי הקיבוץ הגדול בר"ה, אך לרובו של הציבור קשה הדבר לנסוע בימי החג, אך עז חפצם לזכות ג"כ בדבר הגדול הזה, שכל מי שחוזר משם מצטרף לספר ולהעיד על הפלא הנורא והנשגב של הג'ג'ג'ג'ג' של תשובה ועבודת ה' המצוי באומן שכל מי שרק נוסע לשם מקבל התעוררות עצומה לעבודת ה'. אי לכך בעז"ה מתארגנים בשבועות הקרובים נסיעות קבוצתיות של ציבור בני התורה אברכים ובחורים בני עליה המשתוקקים לזכות לפקוד את המקום, לנסוע יחדיו באהבת חברים והתרוממות הרוח, לנצל את הזמן היקר ולזכות לכל מה שאפשר לזכות בנסיעה קדושה זו, כמוכן שדגש מיוחד נתונה גם לחלק הגשמי שיהיה הכול על הצד ביותר טוב ונוח לבל יחסר המזון והכול במחירים אפסיים למען יהיו שווים לכל נפש ממש. זמני הנסיעות מותאמים במיוחד לאלו שקשה עליהם נסיעה לפרק זמן ארוך, כשלפי צרכי הציבור יותאמו עוד קבוצות בזמנים הנוחים ביותר ובמחירים הזולים ביותר שרק נמצאים בשוק, כשהנסיעות מתארגנות בחודשים אלו בדווקא שכן המחיר בזמנים אלו הוא נמוך ביותר. הקבוצות מתאימים לכל אברך ובחור בן תורה החפץ לפקוד את הציון הקדוש באומן, ובמיוחד לאלו שיש להם ילד לפני גיל שבע ורוצים לזכות בהבטחה הנוראה, כך גם ביותר לבחורים שחוששים שבזמן הקרוב יקבלו 'צו איסור יציאה' שהם צריכים להזדרז ביותר לחטוף עכשיו הבטחה נוראה זו. וכאן הפניה לכל בחור שצפוי לקבל 'צו איסור יציאה' אל תתמהמה! חטוף הזדמנות זו בשני ידדים טרם יהי מאוחר...

כל המעוניין יצור קשר במספר:
0534174469 בין השעה 7-8 בערב.
וחפץ ה' בידינו יצליח.

המה מעידים

במשנת רבותנו זצוק"ל

הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל

ממובחרי תלמידיו של המשגיח היה רבי נח חפץ זצ"ל, בחור מתמיד וכן עליה, ביום מן הימים התקרב רבי נח לברסלב, פנה אליו המשגיח ושאלו מה חסרונ היה לך במקום שראית להתקרב לחסידות ברסלב? ענהו רבי נח: אצל המשגיח קיבלתי כל השנים את ה'מה אנו מה חיינו' בברסלב קבלתי את 'אבל אנחנו וכו'. המשגיח נהנה מאוד מתשובתו וקילסו מאוד.

03.50.111.06

צועדים במסלול הפרשה

סדרה חדשה ומיוחדת בכל יום שלישי בקו נכספה

"הפרשה מספרת לי"

פרשת וירא

האנסי אורחיק se ירושלים

עובדות וסיפורים מרתקים מבעל החדש הנודע ר' בעריש זלוטניק זצ"ל

פרשת חיי שרה

אתיק האשרה

החיים בצילם של האבות הקדושים

ראיון מרתק ומרומם

חייגו עכשיו

03
50
111
06

סדרה מיוחדת הפרשה מספרת לי בכל יום שלישי

בכל יום שלישי בשלוחה 1 ובשלוחה הייעודית 3 > 1

זכות 500 גלויות

הר"ר אברהם צוקר לחל חילת רבן למול טוב